

Luisa

31. december

1

Nytårsaften, under indflydelse af en tredobbelt lumumba, beslutter Erhard sig for at finde en ny kæreste. Ny er måske ikke ordet. Hun behøver hverken at være ny eller pæn eller sød eller sjov. Bare varm. Bare en af den slags, der kan pusle rundt i huset. Måske nynner hun en sang eller måske bander hun ad ham, fordi han har spildt kakao på gulvet. Hvad kan han forlange? Ikke meget. Og hvad har han at tilbyde en kvinde? Ikke meget. Men det bliver ikke nemmere. Om få år skal hun også have lyst til at tømme natpotten og barbære ham og hive skoene af ham efter en hel dag i bilen, hvis han overhovedet kan køre mere. Om få år.

Bjergsiden få meter fra huset er visket ud. Mørket er fuldkomment. Hvis han sidder stille længe, kan han pludselig se stjernerne. Og sidder han længere endnu, kan han se et tyndt slør af stjernesked, der bliver kraftigere og kraftigere. Stilheden stiger, hvis man kan sige sådan. Stiger som toner af intethed, der overdøver dagens varme, der stadig piber i stenene og vindens konstante C-dur og bølgenes bas mod kysten og blodet, der siver gennem ham. Stilhed, der giver ham lyst til at tude sig ind i nytåret. Stilhed, der er så overbevisende og mættet, at den glider sammen med natten og hans åbne øjne, der føles lukkede. Det er det, han elsker ved at bo herude. Herude hvor der aldrig kommer nogen.

Kun ham. Og Laurel og Hardy. Nu kommer stjernerne, de har altid været der, men nu når de ham. Han kan først se alle prikkerne, så kan han se alle stjerne-tegnene og Orions Bælte og galaksen som et gammeldags hulkort med beskeder fra det store brag.

Det er 17 år og 9 måneder siden sidst.

Han kan dufte Beatriz' parfume, der næsten sidder fast i hans skjorte lige der, hvor hun rørte ham i eftermiddag, da de tog afsked. Hun foreslog, at han kunne være med om aftenen. Et halv-, næ, kvarthjertet forslag i hans ører. Jeg har planer, sagde han surt, som kun en gammel mand kan sige det. Kom nu, prøvede hun igen, sødt. Ellers tak, det er for fint selskab til mig. Hvilket det var. Det sagde hun ikke noget til. I stedet sagde Raúl: Du er da blandt de fineste mennesker, jeg kender. Men der blev ikke gjort mere ud af det, og da de begyndte at sætte champagneglassene frem, kyssede han Beatriz godt nytår og gik ned på gaden. Raúl fulgte ham ned. Buen viaje, sagde Erhard, da de stod nede på gaden med det særlige mylder. Taskehandleren Silón på den anden side råbte Godt Nytår til dem begge, nok mest til Raúl, som alle kender, og Erhard gik ned til bilen, mens han mærkede det stik, han altid føler ved nytår. Endnu et år, der gik ligesom de andre, endnu et år, der lod vente på sig.

Skål, min ven. Der er godt med cognac i. Den brænder hele vejen ned. Natten er lun. Hans krop er tindrende varm nu. Måske fordi han tænker på Beatriz, hendes mørke sted, lige der hvor brysterne skilles og forsvinder ned i blusen, lige der hvor duften kommer fra. Fandens. Han forsøger at lade være med at tænke på hende. Det er ikke hende, han skal bruge tiden på.

Frisørens datter. Hende kan han tænke på. Der er noget ved hende.

Han har aldrig mødt hende. Han har set hende en enkelt gang på lang afstand. Han har tit set hendes billede på væggen i salonen. Han tænker på hende. Han tænker på simple begivenheder. Små scener, hvor hun træder ind i frisørsalonen, så klokken over

døren bimler. Han tænker på, at hun sidder over for ham ved bordet, når han spiser. Eller hun står i køkkenet, hans køkken, og laver mad på komfuret, der damper og sprutter. I virkeligheden er hun alt for ung og optaget af ting, han ikke forstår. Hun er ikke lige hans type. Hvad kan han sige, der imponerer en ung kvinde? Hun gider sikkert slet ikke lave mad. Hun vil sikkert hellere sidde og tale i telefon med vennerne, sådan som alle unge gør. Hun spiser måske nudler fra en lille papæske, mens hun kigger ind i computerskærmen. På billedet i salonen er hun teenager og uskylden selv med krøller over det hele og store, maskuline briller. Ikke smuk, men ikke til at glemme. Nu er hun mindst tredive og åbenbart både sød og kvik, ifølge moren, som han selvfølgelig ikke stoler på. Dengang han så hende nede ad gaden, kunne han genkende det lyse, krøllede hår. Hun krydsede gaden med rank ryg og en skuldertaske som en rigtig kvinde, hun løb, fordi en bil kom i høj fart ned ad gaden. Hun var ikke elegant, næsten lidt klodset. Han ved ikke, hvorfor han tænker så meget på hende, måske er det simpelthen øen, der æder sig ind på ham. Vindens piberi omkring sten og hjørner. Som en tone af ensomhed, der konstant ringer i klaveret.

Det er Petras skyld. Hendes usundt høje stemme, der pacificerer kunderne i frisørstolen og udelukker tale og modargumenter og rimelige tanker, mens man kigger i sit magasin eller læser en artikel om øens fodboldhold. Hun har en hårdhed, for hende er kærlighed noget, man klemmer ud af andre. Hun taler konstant om datteren og klør med sine lange negle i Erhards hovedbund, mens hun fortæller, at datteren er flyttet i lejlighed, at hun har købt en lille scooter, at hun har fået en ny kunde, at hun har droppet kæresten, at hun, ikke datteren, gerne vil have nogle børnebørn og så videre. Og så for nogle måneder siden sagde hun pludselig: Bare min datter fandt en som dig. Sådan sagde hun, mens hun stod og så på ham i spejlet. Og bagefter: Hun er ikke som de fleste piger, men det er du jo heller ikke. Det havde de grint lidt af. Mest Petra.

Erhard var blevet fuldkommen forskrækket over forslaget. Hun kunne ikke bare sige sådan. Vifte ham om næsen med sin datter. Betød det, at han skulle invitere datteren ud? Vidste Petra ikke, hvad de kaldte ham ude i byen? Havde Petra ikke set, han manglede en finger? Eller hvad med aldersforskellen, tænkte Petra slet ikke på den slags? Der var mindst tredive år mellem dem, han var jo på alder med moren, endda ældre. Men symmetrien tiltaler ham. Generationer, der rækker tilbage og hiver den næste generation frem, Eschers tegninger af tegnerens hånd, der tegner sig selv. Fem fingre på den ene hånd og fem fingre på den anden. 5 + 5.

Bare datteren fandt en som ham, havde hun sagt. En som ham. Ikke ham, men en som ham.

Hvad lå der i det? En påstand om at der var mange som ham derude? Kopier af ham selv, der har foretaget sig det samme og det samme i næsten en generation uden at vige, uden at stille spørgsmål, en som ham, en vind fra jordens røvhul, her i dag og væk i morgen med kun mindet om en stank tilbage.

Der lyder et brag fra noget fyrværkeri inde fra byen.

Måske skal han bare gøre det nu? Køre forbi og invitere hende ud? Lige nu? Så er det overstået. Han ved, det er lumumbaen, der taler. Han ved, han har modet i højest to timer, så kommer virkeligheden krybende. Klokkeren er kvart over ti, hun er måske til middag et sted med en masse unge mænd, der ved en helvedes masse om computere. Men tænk, hvis hun sidder derhjemme ligesom ham selv – og ser det forfærdelige show på tv, de viser hvert år. Moren har fortalt ham flere gange, hvor lejligheden ligger. Nede i de nye bygninger på Calle Palangre. Lige over børnetøjsbutikken. Der kan vel ikke ske noget ved at se, om hun er hjemme. Måske kan han se, om der er lys i lejligheden, om det er lys fra et fjernsyn, der brænder i mørket.

Han støtter sig til husvæggen og finder et par stive bukser på tørresnoren og stikker fødderne gennem hullerne. Gederne løber af sted ude i mørket.

2

Han kører ad Alejandros sti ind til byen.

Han skal ikke gøre det, køre ad den sti. Den ødelægger bilen, han har allerede fået repareret akslerne to gange, og hver gang har Anphil, mekanikeren, advaret ham. Nu kører du ikke ad Nordvejen, vel? Eller Alejandros sti? Det kan den ikke tåle. Så må du have dig en Montero eller en af de nye Mercere, de kan tåle det, men ikke den her. Men han vil ikke have en Montero, og han har ikke råd til en ny Mercedes, og selv hvis han havde råd, vil han ikke have en, han vil beholde sin Mercedes fra Marokko med dens gullige sæder og stive acceleration. Han tager alligevel Alejandros sti. Kører forbi Olivias gamle hus, hvor surfere er flyttet ind med deres brædder liggende oven på taget, og i mørket kan man se deres flag, et par lyserøde trusser, der hænger for enden af en lang pind, der stikker op af hytten. Det er to fyre og deres venner, der bor der. De sidder nogle gange ude om morgenen, når han kører forbi, de ryger tobak af store piber og vinker, mens de er ved at dø af grin. De er skæve som forgiftede geder og kan ikke komme op af deres oppustelige møbler, hvis han skulle finde på at stoppe. Nu er der ingen i hytten, lyset er slukket, de er sikkert ude, på stranden eller nede i byen.

Han kommer til svinget ude ved kysten. Det er alle tiders sving. Især med lumumba op til adamsæblet og følelsen af billig cognac i hvert led af fingrene. Vejen er fyldt med bløde huller og små sten. Hele karosseriet ryster. Bilen skrider ud, da han når over de 70, og det kilder, så han ikke kan lade være med at slippe et grin. Han slipper også en vind, det er ikke så morsomt, han kan ikke lade være, de sidste par år har han haft det sådan. Bare han strammer mavemusklerne det mindste, sender det en lomme af luft gennem tarmene og ned i bukserne, og det gør både ondt og virker befriende. Så går det ned ad bakke, og svinget slår sin sidste krølle. I lyset kan han se en ged stå midt på vejen, og han drejer uden om den og ser efter den i bakspejlet, den ligner Hardy, men

det kan ikke være ham, ikke her, ikke så langt fra huset. Geden er allerede væk i mørket.

Han er så optaget, at han ikke når at se den modkørende bil, inden den har passeret ham på den alt for snævre sti. Der er nærmest kun lydene. Et tørt whooom. En metallisk skygge langs bilen. Sidespejlet, der bankes fladt op ad ruden.

– Forbandede amatør, råber han på dansk til sin egen overraskelse. Man har vel ikke glemt, hvordan man bander. Han fortsætter selv rundt i svinget, den anden bil er ude af syne, de røde baglygter forsvundet i natten. Det kan ikke engang betale sig at stoppe op og se på skaderne. Han ruller vinduet ned og retter spejlet op. Glasset er splintret i en forgrening, der peger nedad i otte hårtynde streger.

En sort Montero. Garanteret levemanden Bill Haji, der bor oppe ad vejen i en ranchlignende villa med heste, kendt for at køre hårdt og hurtigt ad Alejandros sti, som om havet brændte bag ham. Erhards hjerte burde sidde oppe i halsen, men det sidder hvor det skal, bedøvet af lumumbaen og nervøs ved udsigten til at møde frisørens datter.

Han kører af stien og ind i Corralejo. Varmen rejser sig fra asfalten. Der er unge mennesker, der dytter og synger fra små biler. Han triller ned ad Avenidaen og ned mod havnen og parkerer i Calle Palangre. Han smider bilen, hvor han kan.

Han vil gå ned til frisørens datter. Han vil banke på døren. Han er allerede rød og flov over hendes blik, når hun ser ham uden for døren. Godaften og godt nytår, vil han sige. Han har set hende. Jeg har set dig på billedet, hos din mor. Tænk, hvis hun har en af de der sommerkjoler på med de dovne stropper, der hele tiden vælter til siden. Skide være med, at hun har briller. Han er ikke kræsen.

Men da han kommer hen til legetøjsbutikken og ser op mod lejlighederne, er lyset slukket. På alle tre etager i bygningen. Hun

sidder sikkert og ser tv. Hun drikker hvidvin og håber på, at nogen vil komme forbi. Han er nødt til at få sig en sjus. Noget helvedes stærkt. Lidt til halsen, så han kan få gang i taletøjet. Det nytter jo ikke at stå der og glo som en forbandet extranjero. Han går op ad gaden og ned ad Via Ropia. Ned mod Centro Atlantico. Der er altid gang i den, mest turister, folk han ikke kender. Han går ind på Flicks og frem til baren. Han bestiller. Han bestiller Rusty Nail, han giver endda en runde til de to herrer i hjørnet. De er uvante med bylivet, de er olivenbønder på damejagt, men står tæt og fortvivlede som mus bag en palme og kan næsten ikke ses.

3

Atten minutter tilbage. På bagvæggen i baren viser tv'et billeder fra Times Square, fyrværkeriet over Sydney Harbour, Big Bens lange visere, der mødes ved XII. Bartenderen råber Er I klar til nytåret? Det lyder så lovende, så enkelt. Som om man lader alt det gamle tilbage og kun tager det nye med ind i året. Nyt siger ham ikke noget. Nyt er ikke ham. Han behøver ikke nyt. Han vil ikke nyt. Han vil bare have, det gamle skal opføre sig ordentligt. Sytten minutter. Han kan stadig nå at ringe på døren og ønske hende godt nytår. Måske er hun i negligé eller hvad det hedder, hun har siddet og drukket hvidvin og set gamle afsnit af 7 Vidas, som alle elsker. Hun har vådt hår, hun har taget et køligt bad.

Der er en strøm af mennesker, der vil ud på gaden. Han bliver næsten puffet ned af stolen. Han betaler med en seddel og husker, hvorfor han ikke kommer i turistbuler, der tager mere end tyve euro for whisky og Drambuie. Han følger med flokken ud og går tilbage ned mod Calle Palangre. Han krydser gaden og går ind i opgangen. Det er en bygning fra Franco-tiden, og trappen er enkel og koboltblå. Han når op til første sal og læser navnene på de tre døre. Der er høj musik fra lejlighederne, men ingen Luisa eller L.

Han går videre op. I den institutionelle belysning i trappeopgangen står et par og kysser, men de stopper skamfuldt og går ned, da han passerer dem.

Han kigger på navneskiltene, mens han står et øjeblik og får vejret, og fortsætter til sidste etage. Tre etager med tre døre er ni døre.

På tredje etage bor der en Federico Javier Panôs og en Sobrino. Og i midten en Luisa Muelas. Hendes dørskilt er stort og guldbelagt og skrevet med tunge kursiverede bogstaver. Sikkert en gave fra Petra og hendes mand. Det er en slags traditionel udflyttergave fra forældrene, når de trediveårige flytter ud af barndomshjemmet.

Der virker stille bag alle dørene. Han lægger øret mod døren til Luisa Muelas' lejlighed og ønsker næsten, at hun ikke er hjemme. Men der er svage lyde, skramlerier, knirkerier, mumlen, måske bare tv'et.

Han retter sig op og slår sin bedste hånd, den højre, mod det flade stykke træ over dørspionen. Den er fire minutter i tolv. Måske forsvinder hans banken i byens nytårslyde.

Pludselig ser han et ansigt i dørskiltet.

Det er et opløst ansigt. Et bedende, forvirret ansigt, domineret af to øjne, pakket ind i stakke af rynker og slidt hud og afsluttet i et træt skæg. Det er et desperat ansigt. Han kan se kærligheden og sorgen i det ansigt, han kan se årtiers undren og alkohol i det ansigt. Han kan se den kyniske observatør, vurderende og dømmende, i det ansigt. Det er et forfærdeligt twistet ansigt, svært at trænge ind i, svært at holde ud, svært at elske. Men værst af alt er det hans. Kun set i bakspejlet i bilen, i de forvrængede spejle over ødelagte håndvaske på offentlige toiletter, i en butiksrude, men helst ikke. Der er kun en ting at spørge ansigtet om.

Hvad har du at give?

Der er i virkeligheden intet mere frygtindgydende end dette. Mødet. Det øjeblik, hvor man læner sig frem i livet. Og siger Jeg vil

dig. Det øjeblik, hvor tilfældet holder op, og man tager stilling til verden omkring sig og beder en anden om at modtage. Det øjeblik hvor to sæbebobler bryder spejlet og bliver en. Det er ikke i kysset, det sker, det er ikke, når man har sex, det er ikke engang, når man elsker den anden. Det er i det forfærdende sekund, hvor man vover den afsindige påstand, at man har noget at give en anden person ved sin tilstedeværelse.

Han hører lyde bag døren nu. Lyde som strømpesokker. Jeg kommer, er der en tynd stemme, der siger. Den er to minutter i tolv.

Han kan ikke, han kan slet ikke. Han læner sig ud over trappen og får kantet sig nedad. Ned, ned. Han kan høre døren gå op på øverste etage. Hallo, siger stemmen. Forbi dørene med høj musik og ud. Ud på gaden. Han humper hastigt af sted langs muren som en rotte og skråer over gaden mod bilen. Calle Palangre er fyldt med mennesker nu, lige ved bilen står et selskab af mænd med cigarer og pigebørn overskrævs på scootere med champagneglas i hænderne.

Fra lejlighederne over ham bliver der talt ned. Han fumler sig ind i bilen og vrikker den ud af sin parkering. Han følger den ensrettede gade gennem mængderne. Der er en flok, der vil køre med ham, de ser ikke hans slukkede skilt, men han vil ikke. Han er ligeglad med deres hænder på ruden og bedende øjne. Godt nytår, skiderik, råber en ung pige med en sølvbelagt bowlerhat efter ham.

Han kører fra byens lys og ud i mørket. Den grå vej forsvinder og bliver til en bleg sti. Han træder den gamle Mercers knirkende pedal helt ned. Gruset fra stien slår mod karosseriet.

Billedet af frisørens datter, der åbner døren, er vendt tilbage som en hån. Nu på strømpesokker – med uglet hår og et lille glas med whiskeylikør i hånden. Et billede, som kun en liderlig mand kan fremstille. Det er noget af det, han hader ved at blive gammel. Bevægelsen fra ungdommens kropslighed uden ånd til ren ånd uden krop. Til det punkt, hvor de bedste øjeblikke kun består af

tanker om noget, forestillinger om fremtiden, minder fra engang. I næsten atten år har han forestillet sig nærhed med en kvinde. Forestillet sig den. Selv da han var sammen med Annette, forestilte han sig den. Dengang havde den blot et mere konkret udtryk, dengang lignede den nærhed med alle andre end hende, lige indtil han ikke længere var i nærheden af hende.

Hans fod flytter sig fra speederen og over på bremsen. Midt i lyskeglen fra bilen ser han en kolossal kasse, der ligger midt på vejen.